

VILLE MÄKIPELTO

sit- ten- kin. **EHJÄ**

Miten eheytystoiminta rikkoo ihmistä

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Copyright © Ville Mäkipelto ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kirjan lainaukset Raamatusta ovat vuoden 1992 kirkkoraamatusta.

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54315-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

"Oon pohtinnu tässä viime päivinä tosi syvällisesti,
haluanko eheytyä vai en.

Oon pohtinnu haluunko olla uskossa vai en.
Oon pohtinnu millaista olisi olla 100 % homo.
Oon pohtinnu miten tää tuska loppuis.

Ajatukset kiertää kehää.
Oon tässä monta vuotta yrittäny löytää vastauksia.
Mitään ei löydy.

Löydän itteni aina vaan paskoin fiiliksin,
Yöllä, itkemässä itseäni uneen.

Kuka voisi rakastaa mut ehjäksi, kun Jumalastakaan
ei oo tuntunnu olevan apua.
Mä haluan poikaystävän, jota rakastaa ja joka
rakastaa. Mä haluun sen syliin, mä haluun et se
rakastaa mut ehjäksi. Mä haluun et se kietoo kätensä
mun ympärille ja sanoo että se rakastaa mua.
Mä haluun et se ei päästä irti, ikinä.

Am I Wrong?"

16-vuotias Samuel blogissaan 12.4.2014

Sisällys

Lukijalle	9
<i>Samuelin manaus</i>	13
”Kuka niitä antaa Suomessa?”	30
Avartumiseni	38
<i>Anniinaa eheyttiin rukouksilla</i> <i>ja profetioilla</i>	59
Eheytyksen kirjavat kasvot	76
<i>Patrick kokeili kaikkea</i>	92
Yleisempää kuin luulisi	106
<i>Elise ei kelvannutkaan pastoriksi</i>	114
Raamatulla päähän	125
<i>Lassi luopui lestadiolaisuudesta</i>	161
Psykologia ja muutoshoidon haitat	171
<i>Sannan keho alkoi oireilla</i>	185
Miksei se ole jo laitonta?	196
<i>Millan luottamus rikottiin</i>	211
Rakastettu	227
Mistä apua?	233
Lähteitä ja lisälukemista	235

Lukijalle

Tämä kirja käsittelee nykypäivän Suomessa harjoitettavaa eheytystoimintaa. Eheytyksellä tarkoitetaan toimenpiteitä, joilla pyritään muuttamaan ihmisen seksuaalista suuntautumista, sukupuoli-identiteettiä tai sukupuolen ilmaisua. Niillä vähemmistöön kuuluvien seksuaalisuutta tai sukupuolta yritetään saada enemmistöstä johdetun normin mukaiseksi. Taustalla vaikuttaa vanhentunut uskomus, että samaan sukupuoleen kohdistuva seksuaalisuus olisi väärin tai että ihmisen sukupuoli-identiteetin tulisi vastata syntymässä määriteltyä sukupuolta.

Sekä terveydenhuollon ammattilaisten järjestöt että ihmisoikeusjärjestöt ovat yksimielisesti todenneet eheyttyksen olevan toimimatonta, haitallista ja itsemääräämisoikeutta rikkovaa. Eheytys ei ole terveydenhuollossa sallittua, ja tutkimuksissa eheytyskokemusten onkin huomattu olevan yhteydessä masennukseen, ahdistukseen, itsetuhoisuuteen ja muihin mielenterveyden ongelmiin. Siitä huolimatta useat selvitykset osoittavat, että eheytystä harjoitetaan edelleen 2020-luvun Suomessa. Pääsääntöisesti sitä tapahtuu uskonnollisissa yhteisöissä ja perheiden sisällä, mutta satunnaisesti eheytystoimintaa esiintyy muuallakin.

Sittenkin ehjä -teos perustuu sekä tutkittuun tietoon että hengellistä väkivaltaa kokeneiden haastatteluihin. Keskityn erityisesti kristilliseen eheytystoimintaan, sillä oman koulutukseni ja elämänkokemusteni kautta tunnen sen parhaiten. Kirjaa varten haastattelin Samuelia, Anniinaa, Patrickia, Eliseä, Lassia, Sannaa, Veikkaa ja Millaa, jotka kertoivat minulle avoimesti heihin kohdistuneista eheytystoimista tai muusta kokemastaan hengellisestä väkivallasta. Heidän kokemuksensa ovat totta, mutta yksityisyyden suojelemiseksi olen muuttanut joitakin nimiä ja yksityiskohtia.

Kerron kirjassa myös oman tarinani, joka valaisee, miten konservatiivisessa uskonyhteisössä kasvaminen vaikuttaa kaikkiin, ei pelkästään seksuaali- ja sukupuolivähemmistöihin. Elin parhaat nuoruusvuoteni tiiviisti Pohjanmaalla pienen uskonnollisen yhteisön kuplassa. Suurimman osan vapaa-ajastani vietin yhteisössä, jonka käytäntöihin kuului oman ryhmän oikeaoppisuuden korostaminen. Opin varhain pitämään vääränä kaikkea seksuaalisuutta, joka toteutuu muualla kuin heteroavioliitossa. Vasta aikuistuttuani alkoi ajatteluni hiljakseen avartua. Kerron kirjassa niistä kohtaamisista, kasvun hetkistä ja tieteellisistä tutkimustuloksista, jotka saivat minut etääntymään ahtaasta uskonnollisuudesta. Sen tilalle tuli ymmärrys siitä, kuinka seksuaalisuuden ja sukupuolten moninaisuus luonnostaan kuuluu ihmisyyteen.

On vaikea ymmärtää, mistä eheytyksessä on ilmiönä kyse, jos ei tunne sitä maailmankatsomuksellista viitekehystä, josta se ponnistaa. Eheytystoiminta on enää harvoin sitä, millaiseksi se kuvitellaan: sähköshokkihoitoja, pakkoterapiaa tai käännytysleirejä. Todellisuudessa eheytyks on salakavalampaa,

ja se tapahtuu yhteisöissä, joissa jäsenten seksuaalisuuden ja sukupuolen ilmaisua ylipäänsä normitetaan tiukasti. Eheytyksestä kärsivät erityisesti vähemmistöihin kuuluvat, mutta myös kaltaiseni heterot, sillä seksuaalisuuden pakottava kontrollointi koskettaa jokaista. Siksi vähemmistöjen oikeuksien edistäminen on kaikkien oikeuksien edistämistä.

Eletyn elämän lisäksi käsittelen kirjassa aiheeseen liittyvää tieteellistä tutkimusta. Olen koulutukseltani teologian tohtori ja psykologi, ja haluan perustaa näkemykseni tieteeseen. Olen erityisen kiinnostunut siitä, millaisia vaikutuksia eheytyksellä on mielenterveyteen ja hyvinvointiin. Lisäksi olen tehnyt tutkijanuraa eksegetiikan eli tieteellisen raamatuntutkimuksen parissa, mikä on aiheen kannalta merkityksellistä, sillä seksuaalisuuden ja sukupuolen kontrollointia perustellaan Raamatulla. Kysynkin tässä kirjassa, miten hyvin eheyttäjien raamattuperusteet kestävät kriittistä historiallista tarkastelua.

Useissa maissa on 2000-luvulla säädetty lakeja, jotka kieltävät eheytyksen kokonaan tai osittain. Tätä kirjoittaessani Suomen eduskunta on hyväksynyt kansalaisaloitteen eheytyshoitojen kieltämiseksi, mutta oikeusministeri on ilmoittanut, ettei aio edistää sitä. Lisäksi eduskunnan käsitteilyssä on 109 kansanedustajan allekirjoittama lakialoite eheytyksen kiellon lisäämisestä rikoslakiin. Toivon, että kirjani voi tarjota oleellista taustatietoa eheytystä koskevan yhteiskunnallisen ja poliittisen keskustelun tueksi.

Käsittelen rankkaa aihetta kaunistelematta. Se voi herättää ahdistusta ja vaikeita tunteita etenkin lukijoissa, joilla on vastaavanlaisia kokemuksia. Ethän jää yksin kirjan herättämien hankalien ajatusten ja tunteiden kanssa. Kirjan lopusta

löydät kootusti luotettavia tahoja, joista voi hakea apua matallalla kynnyksellä.

Omistan tämän teoksen kaikille, joita on uskonnon varjolla satutettu: heille, jotka selvisivät – ja aivan erityisesti heille, jotka eivät selvinneet.

Järvenpäässä 15.6.2026

Ville Mäkipelto

Samuelin mana

Huone on tavallinen terapeutin vastaanottotila kerrostalossa Lahden keskustassa. Saman käytävän varrella on vierä vieressä yksityisten elinkeinonharjoittajien ja erilaisten terapeuttien toimitiloja. Täksi illaksi huone on saatu käyttöön poikkeuksellista toimenpidettä varten. Palvelua ei mainosteta millään nettisivuilla.

Samuel istuu selkä ikkunaan päin, kasvot kohti session vetäjiä. Hämärässä valaistuksessa seinien sinertävää väriä on vaikea erottaa. Nuorisotyöntekijä ja manaaja istuvat kasvot kohti Samuelia. Ovi jää heidän taakseen niin, että Samuelin pitäisi juosta heidän lävitseen, jos häntä alkaisi kaduttaa.

Toimiston ovesta on lankalasilla varustettu ikkuna. Lasi-massan sisällä oleva rautalankaverkko on tyypillinen 1970-luvun toimistotilan ratkaisu. Ei se mikään vankilan ovi ole, mutta tässä hetkessä Samuelille tulee siitä mieleen kalterit. Yksityiskohta palautuu hänen mieleensä vuosien jälkeen, kun samanlainen ovi ammattikorkeakoulussa herättää yllättävän traumaattisen takauksen siitä, mitä tässä huoneessa seuraavien tuntien aikana tapahtuu.

Kuusitoistavuotias Samuel on kirjaimellisesti jumissa, mutta kokemus on hänelle viime vuosilta jo henkisesti tuttu.

”Jos hyppäisi ikkunasta, niin kuolisi”, Samuel pohtii ennen toimituksen alkamista.

Erään suomalaisen kristillisen järjestön nuorisotyöntekijä, parikymppinen Tero lausuu ensin rauhoittavan alkurukouksen. Sitten Teron avukseen kutsuma manaaja ottaa iPadinsa esille. Manaaja on nuori mies, joka on tunnettu kristillisissä musiikkipiireissä, koska hän on saanut Jumalalta erityisen lahjan ja kutsumuksen. Manaaja alkaa lukea ääneen muistiinpanojaan. Niissä kerrotaan Samuelin elämästä yksityiskohtia, joiden ei pitäisi olla kenenkään tiedossa.

Eletään vuotta 2013. Samuel tapaa manaajan tänä iltana ensimmäistä kertaa. Hän on kyllä jo kauan sitten uskoutunut ongelmastaan Terolle, mutta manaaja on saanut jostain tietoonsa asioita, joita Samuel ei ole Terollekaan kertonut. Uskavaiselle tämä on vahvistus siitä, että puhuja on oikealla asialla. Raamatun mukaan toiset saavat armolahjana Hengen vaikutuksesta tiedon sanoja. Manaajalla tämä lahja selvästi on, ja hän toimii siis Jumalan välikappaleena. Jumala on suonut hänelle myös henkien erottamisen armolahjan, jonka avulla hän pystyy erottamaan, mikä Samuelin sisällä on Jumalasta, mikä Saatanasta.

Armolahjat ovat arkipäivää ja niihin uskotaan laajasti karismaattisessa kristillisyydessä, jossa korostuu elämyksellinen uskonnollisuus ihmeparantumisineen ja jonka parissa Suomessakin elää ja kasvaa kymmeniä tuhansia ihmisiä. Karismaattisuuden merkittävin edustaja on helluntailaisuus, mutta myös valtakirkon sisällä vaikuttaa armolahjoja korostavia liikkeitä. Maailmalla karismaattisuus on kristinuskon nopeimmin kasvava suuntaus.

Näissä liikkeissä on tyypillistä, että vapaaehtoiset voivat

päästä jo nuorena, ilman mitään koulutusta, sellaisiin tehtäviin, joissa he käyttävät merkittävää valtaa lapsiin ja nuoriin. Samuelin manaajallakaan ei ole koulutusta ihmisten auttamiseen, vaan hän on muusikko.

Tiedon sanoissa erityisen hätkähdyttävää on, että manaaja tietää sitkeistä, helvetillisistä painajaisista, jotka varjostivat Samuelin lapsuutta.

Samuel syntyi vuonna 1997 pienessä parin tuhannen asukkaan kunnassa Hämeessä. Hän kasvoi syvästi uskovaisessa, helluntailaisessa perheessä. Konservatiivisen kristillisen seurakunnan maailmankuvassa henkien taistelu maan päällä oli totisinta totta. Oli Pyhä Henki, joka saa ihmisissä aikaan Hengen hedelmiä, kuten kärsivällisyyttä ja ystävällisyyttä, mutta oli myös Saatanasta lähtöisin olevia pahoja henkiä, jotka houkuttelevat uskoviakin väärille poluille.

Samuelin lapsuuteen kuului selkeä erottelu tosiuskoisten ja maailman ihmisten välillä. Kaikenlaisista tämän maailman houkutuksista, kuten maallisesta musiikista, oli syytä pidättäytyä.

Esikoulussa Samuel sai ekaluokkalaiselta Ainolta C-kasetin, jolle tyttö oli nauhoittanut räppäri Pikku G:n musiikkia. ”Me ollaan nuoriso, me ollaan tulevaisuus.” Sitä oli ihanaa kuunnella piilossa omassa huoneessa, mutta ennen pitkää isä huomasi salaisen synnin ja repi kasettinauhan pilalle. Sitä isä ei tiennyt, että Pikku G:kin oli helluntaiperheestä.

Kotona odotettiin maailmanloppua, jonka merkit olivat jo nähtävillä maailman sodissa ja kriiseissä. Näin kerrottiin muun muassa TV7:lla, kristillisellä tv-kanavalla. Hetkenä minä hyvänsä tosiuskovaiset katoaisivat maan päältä, niin

että heistä jäisi jälkeen vain vaatemytyt. Tämä lopun aikojen tapahtuma tunnetaan nimellä ylöstempaus, ja sen jälkeen alkaa antikristuksen valta maan päällä. Syntiset jäävät maan päälle kärsimään. Suuri katoaminen voi siis tapahtua milloin hyvänsä, kukaan ei tiedä sitä päivää tai hetkeä.

Samuelin kotikunnassa tosiuskovaiset eivät vaikuttaneet vain seurakunnan seinien sisällä, vaan heitä oli kunnassa valta-asemissa. Samuelin koulun rehtorikin kuului oikeaoppisten joukkoon.

Samuelin lapsuuteen kuului
selkeä erottelu tosiuskovaisten
ja maailman ihmisten välillä.

Koska luterilainen uskonnonopetus oli vanhempien mielestä liian maallistunutta, rehtori oli saatu pitämään Samuelille ja parille muulle uskovan kodin lapselle helluntaiopin mukaista opetusta huoneessaan. Kerran rehtori päätti hyödyntää kokemuksellista opetusmenetelmää kyseenalaisella tavalla. Kun oppilaat tulivat rehtorin huoneeseen, vastassa olikin vain vaatemytty rehtorin penkillä. Jeesus oli noutanut omansa, mutta Samuel luokkakavereineen oli jäänyt jälkeen. Taisi siis olla syntiä omallatunnolla. Pian rehtori singahti toiset vaatteet päällään huoneeseen naureskellen: ”Annoinpas teille opetuksen.”

Hengelliseen maailmankuvaan liittyi paljon turvaa, mutta monet eriskummallisuudet aiheuttivat ahdistusta. Samuelin painajaiset alkoivat varhain lapsuudessa, ja ne tuntuivat hänestä synkiltä. Unimaailman sisältö oli kuin kauhu-

elokuvista, mutta maallisia filmejä ei kotona saanut katsoa, joten niistä sisältö ei voinut olla peräisin.

Unissa Samuel matkusti oudoista portaaleista toisiin ja kuuli etäisiä karmivia ääniä, kuten lasten naurua, mutta ei nähnyt mitään ilmeistä äänen lähdeä, vaan oli aivan kuin demonit olisivat kuiskutelleet korvaan. Samuel oppi jo varhain hallitsemaan uniaan niin, että tappoi niissä itsensä päästäkseen pois. Joinain öinä hän hukuttautui, toisina hyppäsi korkealta alas.

Vuosia myöhemmin lahtelaisessa toimistotilassa manaaja tiesi vedota näihin painajaisiin. Hän väitti demonisten unien johtuvan sukukirouksesta. Se kuulosti vakuuttavalta, sillä Samuelille oli jo lapsena kerrottu sukulaisten yliluonnollisista kokemuksista. Äiti oli kertonut nähneensä, kuinka edesmennyt pappa ilmestyi yöllä perheen vanhan maalaistalon seinän läpi. Pappa toi äidille tuonpuoleisesta viestin, jonka sisältöä äiti ei ollut koskaan suostunut pojalleen paljastamaan. Jälkeenpäin Samuel on vitsaillut papan varmaankin kertonneen: ”Poikasi on homoseksuaali!”

Ja juuri tämä olikin keskeinen ongelma, joka sai teini-ikäisen Samuelin hakeutumaan viimein manaajan luo. Nuorisotyöntekijä Tero oli yrittänyt jo kauemmin tuloksetta auttaa Samuelia, jonka ongelmana olivat pornon käyttö ja kiihottuminen saman sukupuolen edustajista.

Samuel havahtui jo yksitoistavuotiaana siihen, että mies-sukupuoli kiinnostaa häntä. Koulussa näytettiin anatomisia kuvia ihmisten kehoista, ja niitä katsellessa omassa kehossa tuntui jotain, mitä hän ei ollut aiemmin kokenut. Murrosiän edetessä Samuel alkoi löytää netistä lisää kiinnostavaa

materiaalia. Eroottisia kuvia ja videoita katsellessa huomio kohdistui samaan sukupuoleen.

Kasvatuksensa takia Samuel ajatteli, että kiinnostus samasta sukupuolesta ei voi olla oikein. Hänelle oli opetettu, että Jumalan luonnollisessa järjestyksessä miehen kiinnostuksen pitää kohdistua naiseen. Jotain oli siis vialla. Syyllisyydestä ja ristiriitaisista tunteista huolimatta heräävä seksuaalisuus oli liian vahva voima vastustettavaksi ja oli vaikeaa olla palaamatta aina uudestaan pornon ääreen.

Tero oli ensimmäinen ihminen, jolle teini-ikäinen Samuel uskoutui ongelmastaan. Se oli helppoa, sillä Tero ei ollut samalta paikkakunnalta eikä edes samasta seurakunnasta. Tero oli kristillisen järjestön työntekijä, joka toimitti kristittyjen nuorten kuuntelemaa radio-ohjelmaa. Eräässä jaksossa Tero oli käsitellyt monia kristittyjä nuoria koskettavaa ongelmaa: pornoa ja siitä pidättäytymisen hankaluutta. Samuel samaistui ohjelmassa kerrottuun, sillä hänkin kamppaili saman ongelman kanssa. Kerran hän sitten uskaltautui lähettämään Terolle Facebookissa viestin. Tuntemattomalle oli helppo avautua, ja siitä alkoi pitkä viestien vaihto.

Niin Samuel uskaltautui kertomaan jollekulle kaiken likaisesta salaisuudestaan.

Teron ensimmäinen ohje oli, että pornosta ja masturboinnista on päästävä eroon, sillä ne ruokkivat Samuelissa samasta sukupuolesta kiihottumista, joka siis oli leimattu synniksi. Terosta tuli Samuelin sielunhoitaja, ja hän alkoi opastaa tätä kohti seksuaalista eheytymistä. Erilaisten toimien avulla Samuelin olisi mahdollista vastustaa kiusausta ja kasvaa kohti Jumalan tarkoittamaa mieheyttä ja seksuaalisuutta.

Manaus ei ollut eheyttävien toimien listan kärjessä. Keskeistä oli todellakin se, että Samuel oppisi pidättäytymään masturboinnista ja aikuisviihteestä. Samuelin kiinnostus synnilliseen materiaaliin käsitteellistettiin riippuvuudeksi, josta voisi vapautua kuin mistä tahansa muustakin riippuvuudesta.

Samuelia kehoitettiin asentamaan tietokoneelle valvontasovellus, amerikkalaisten konservatiivikristittyjen kehittämä X3watch, joka valvoisi hänen netin käyttöönsä. Sitä oli suositeltu suomenkielisellä Koukussa pornoon -nettisivulla, joka oli kristittyjen ylläpitämä. Ohjelma lähetti säännöllisesti aikuiselle tukihenkilölle eli Terolle raportin, kun Samuelin selaimella avattiin kyseenalaiseksi määriteltäviä sivustoja. Teron kristillisen lähetysjärjestön sähköpostiosoitteeseen alkoikin tupsahdella kuukausittain linkkejä homopornoon.

Matkalla kohti eheyttä pidettiin oleellisena ajan viettämistä Jumalan seurassa. Se tapahtui rukoillen ja Raamattua lukien. Aina jos Samuel oli lankeamaisillaan, hänen kannatti kääntyä Jumalan tai Teron puoleen, mikä auttaisi vastustamaan kiusausta. Teron opastuksella Samuel alkoi eheyttää itse itseään. Hän piti Raamattunsa välissä tukkimiehen kirjanpitoa kaikista niistä kerroista, kun lankesi itsetyydytykseen. Kasvava kirjanpito osoitti, että töitä oli vielä paljon tehtävänä.

Kun edistystä ei yrityksistä huolimatta tapahtunut, Tero alkoi pohtia, että ongelma saattaa olla syvemmällä. Samuel voisi hyötyä Raamatulle uskollisen terapeutin ohjauksesta. Terapeutti löytyikin nopeasti. Hän oli konservatiiviselta kristilliseltä pohjalta toimiva sielunhoitoterapeutti, ja Samuelin vanhemmat maksoivat nämä istunnot. Isä ja äiti ajattelivat terapeutin auttavan poikaansa ahdistuksen

ja masennuksen takia eivät tienneet, mitä tapaamisissa oikeasti käsiteltiin. Käytännössä kaikki aika meni porno-ongelman ja samasta sukupuolesta kiinnostumisen työstämiseen. Kyseessä oli selvästi eheytysterapia, vaikka istuntoja ei sellaiseksi kutsuttukaan.

Vanhempi miesterapeutti selitti homoseksuaalisten tuntemusten johtuvan ankarasta, etäisestä isäsuhteesta ja isän rakkauden puutteesta lapsuuden kriittisessä kasvuvaiheessa. Samuelin kannattaisi siksi viettää enemmän aikaa poikien ja miesten kanssa ja hakea ei-seksuaalista läheisyyttä heteromiehiltä, mikä tarjoaisi korjaavia kokemuksia. Selitysmallin ja tämän ohjeen lisäksi terapeutti ehdotti Samuelille toiminnallisia harjoituksia, jotka auttaisivat, kun kiusaukset kohtaavat. Samuel voisi kantaa taskussaan puista ristiä, jota hän hyväilisi aina, kun himot heräävät. Ristin koskettaminen olisi konkreettinen muistutus Taivaallisen Isän rakkaudesta heikkona hetkenä.

Terapeutti selitti homoseksuaalisten tuntemusten johtuvan ankarasta, etäisestä isäsuhteesta.

Erään istunnon aikana terapeutti ehdotti menetelmää, joka oli Samuelille liikaa. Kuusitoistavuotiaan Samuelin olisi pitänyt tulla terapeutin syliin istumaan, jotta hän saisi kokea vanhemman isähahmon rakkautta. Se oli Samuelista liian outoa, joten hän päätti jättää terapian kesken puolen vuoden jälkeen.

Manausta varten oli varattu tuttu lahtelainen toimistohuone, jossa terapia oli ajautunut karille. Nyt selitysmalli Samuelin

homoudelle oli rikkinäistä isäsuhdetta synkempi. Manaaja kertoi aistivansa, että henkivallat taistelevat Samuelista. Se tuntui ymmärrettävältä, sillä Samuelille on opetettu, että pahat henget koettavat jatkuvasti houkutella uskovaisia lankeemuksiin.

Manaaja aloitti intensiivisen rukouksen ja alkoi sitten puhutella suoraan Samuelin sisällä olevia henkiä. Se tapahtui latinaksi, jota Samuel ei ymmärtänyt eikä osannut puhua. Henkien täytyi vastata Samuelin kautta, ja niin tapahtuikin. Samuel ei ymmärtänyt, mistä oli kyse, mutta hän alkoi puhua mitä mieleen juolahtaa. Hän toisteli kuulemansa kaltaista, latinan kieleltä vaikuttavaa puhetta ja kiroili voimakkaasti. Tavallisesti Samuel ei juuri koskaan kiroillut, mutta nyt ärräpäitä tuli paljon, usein ja kovalla äänellä. Oliko kyse henkien puheesta vai suggeroiko manaaja häntä, sitä oli vaikea sanoa, mutta tilanne muistutti kauhuelokuvaa.

Samuel lietsottiin raivokkaaseen tilaan, ja hänestä tuntui, että loisteputket välkkyivät katossa, kun henget riepottelivat häntä.

Kohta manaaja alkoi häätää demoneja ulos. Hän kertoi, että pahoja henkiä ei voi vain karkottaa, sillä ne voisivat palata takaisin kahta voimakkaampina. Ne oli ohjattava jonnekin, ja turvallisinta olisi ohjata ne materiaan. Rukouksessa manaaja kielsi henkiä menemästä kehenkään Samuelin tuntemaan ihmiseen, joita hän luetteli ääneen. Sitten hän käski henkiä Jeesuksen nimessä poistumaan ja menemään materiaan, täsmentämättä kohdetta sen tarkemmin. Samuel oli hiestä märkä, ja huutaminen alkoi väsyttää. Nyrkit olivat tiukasti puristuneet terapiatuolin käsinojiin.

Ajantaju katosi tilanteessa, joten on vaikea sanoa, kauanko rituaalia kesti, mutta ennen pitkää Tero huomasi, että Samuel ei voinut hyvin. Paikalla ei ollut oikeaa ammattilaista tilanetta arvioimassa, mutta Samuel on myöhemmin psykoterapeuttinsa kanssa pohtinut, että hän oli ajautunut psykosiin kaltaiseen tilaan.

”Samuel ei taida enää jaksaa”, Tero totesi. Manaaja suostui lopettamaan, mutta valitteli, että jotain oli vielä jäänyt Samuelin sisälle.

Manaaja suostui lopettamaan,
mutta valitteli, että jotain oli
vielä jäänyt Samuelin sisälle.

Rukous rauhoittui, ja jossain kohtaa Samuelin muisti katkesi. Seuraava muistikuva hänellä on kotipihasta, jonne Tero oli tuonut hänet autollaan. Ajomatka vanhempien luo oli kolmekymmentä kilometriä, eikä Samuel muista matkasta mitään. Vanhemmille kerrottiin, että heillä oli ollut hieman tavallista pidempi, väsyttävä rukoussessio. Samuel meni nukkumaan.

Samuelin maatessa sängyssä hänen mieleensä jäivät kummitlemaan manaajan sanat: ”Jotain jäi vielä.”

Noin vuosi manauksen jälkeen Samuelin elämässä kääntyi uusi sivu, kun lukio toi mukanaan uusia sosiaalisia suhteita. Hän oli hakeutunut lahtelaiseen lukioon, jossa tiesi olevan paljon uskovaisia. Samuel päätti puhua ongelmistaan entistä avoimemmin. Hän kertoi helluntailaisille kavereilleen porno-ongelmastaan, viehtymyksestään samaan sukupuoleen ja epäonnistuneesta manauksesta.